

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: nezl. **N. M.**, zast. zákonnou zástupkyní **L. M.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2022, č. j. MV-144470-6/SO-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 3. 2023, č. j. 108 A 11/2022-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 17. 4. 2019 do 16. 4. 2021 (dále jen „povolení k dlouhodobému pobytu“). Nositelkou oprávnění ke sloučení byla její zákonná zástupkyně, matka, paní L.M., st. přísl. X (dále jen „matka žalobkyně“ nebo „matka stěžovatelky“), která pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání vyžadujícího vysokou kvalifikaci (dále jen „modrá karta“) s platností do 16. 4. 2021. Matka žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti modré karty. Tato žádost byla rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), zamítnuta. Matka žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala, odvolání však bylo rovněž zamítnuto pravomocným rozhodnutím žalované ze dne 1. 3. 2022. Dle správních orgánů zde bylo důvodné nebezpečí, že by matka žalobkyně mohla při svém dalším pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti se

opíralo o utajovanou informaci vedenou mimo spisový materiál. Matka žalobkyně se dále bránila správní žalobou, která však byla dne 21. 6. 2022 odmítnuta pro opožděnost. Následná kasační stížnost byla rovněž odmítnuta pro nepřipustnost (viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2022, č. j. 7 Azs 152/2022-29). Matka žalobkyně podala žádost o obnovu řízení, která však byla také zamítnuta. Současně s tímto řízením probíhalo u Krajského soudu v Praze řízení ve věci přípustnosti vydání matky žalobkyně do Ruské federace, které skončilo rozhodnutím o nepřipustnosti jejího vydání.

[2] Žalobkyně podala dne 14. 4. 2021 u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně dne 29. 6. 2022 žádost zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil, neboť nositelce oprávnění ke sloučení rodiny, tedy matce žalobkyně, nebyla prodloužena platnost modré karty. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Zároveň se žalobkyně domáhala přerušení řízení, této žádosti však žalovaný nevyhověl. Samotné odvolání bylo nyní napadeným rozhodnutím zamítnuto.

[3] Žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně nevyhověl. Dále potvrdila, že spisovým materiálem bylo dostatečně prokázáno, že matka žalobkyně jakožto nositelka oprávnění ke sloučení rodiny již není držitelkou modré karty, což je jedním z důvodů pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46a odst. 2 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zamítnutím žádosti rovněž nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to jak z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců, tak i z hlediska Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) či nejlepšího zájmu dítěte definovaného v Úmluvě o právech dítěte. Z prvostupňového rozhodnutí totiž nevyplyvá nutnost vycestování z území České republiky, ani zákaz budoucího pobytu na území na základě jiných pobytových oprávnění, a rodiče žalobkyně mohou využít i jiných možností k pobytu na území České republiky.

[4] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí podala žalobu ke správnímu soudu. Namítala, že byl porušen článek 6 Úmluvy, neboť byť bylo pravomocně rozhodnuto o nevydání její matky k trestnímu stíhání, bylo jí znemožněno pobývat na území ČR v rámci řádného pobytového oprávnění z důvodu utajované informace, ke které neměla žalobkyně možnost se vyjádřit. Tímto jí bylo znemožněno unést důkazní břemeno. Žalovaná se dle žalobkyně dostatečně nezabývala posouzením stavu rodičů žalobkyně a nezákonně zamítl její žádost. Žalovaná měla správní řízení o žádosti žalobkyně přerušit, neboť doposud nebylo rozhodnuto o žádosti matky žalobkyně o obnovu řízení. Tento stav měl dle žalobkyně za následek porušení čl. 2 bodu 2 Úmluvy o právech dítěte.

[5] Krajský soud správní žalobu zamítl nyní napadeným rozsudkem s tím, že řízení ve věci pobytového oprávnění matky žalobkyně či řízení o jejím vydání k trestnímu stíhání nepředstavuje předběžnou otázku. Nebyl tedy důvod k přerušení řízení dle § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pobyt žalobkyně na území České republiky byl výhradně vázán na existenci pobytového oprávnění matky žalobkyně (modré karty), která jej však ke dni 1. 3. 2022 pravomocně

pokračování

pozbyla. Krajský soud konstatoval, že se žalovaná dostatečně zabývala možnou aplikací Úmluvy a že napadené rozhodnutí není nepřiměřené.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatelka spatřuje v nedostatečném vypořádání žalobních námitek krajským soudem. Krajský soud dle stěžovatelky převzal argumentaci žalované a zaměřil se pouze na skutečnost spočívající v nezákonnosti odmítnutí návrhu na přerušení řízení o žádosti stěžovatelky. Krajský soud nezaujal konkrétní postoj k námitce nutnosti aktivace extrateritoriálního účinku Úmluvy a porušení Úmluvy o právech dítěte a pouze konstatoval, že nepřiměřenost nemůže být dána tím, že je stěžovatelka v České republice integrována.

[8] Stěžovatelka má za to, že zamítnutím žádosti došlo k porušení čl. 2 bodu 2 Úmluvy o právech dítěte. Dále považuje za porušení zásady spravedlivého procesu, že se krajský soud odmítl zabývat důvody, které vedly k zamítnutí její žádosti, a držel se striktně linie pobytového oprávnění matky stěžovatelky. Stěžovatelka nemohla unést důkazní břemeno, jelikož jednání, které bylo důvodem k zamítnutí žádosti její matky, bylo zatíženo informačním embargem.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná. Byla podána osobou oprávněnou, ve lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s., proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a nespadá ani pod jiný z případů nepřípustnosti předvídaných § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[13] Nejvyšší správní soud považuje napadený rozsudek za přezkoumatelný. Krajský soud se zcela vypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě. Námitku ohledně nutnosti přerušení

správního řízení krajský soud vypořádal konkrétně v bodě 7. napadeného rozsudku. V tomto bodě sice aproboval závěr žalované, že správní řízení nebylo nutné přerušit, svůj názor však dostatečně zdůvodnil. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud posoudil v bodě 8. napadeného rozsudku.

[14] Krajský soud se zabýval i možným porušením Úmluvy a Úmluvy o právech dítěte, a to v bodech 12., 13. a 14. napadeného rozsudku. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a s tím související porušení čl. 8 Úmluvy je obsáhle řešeno v bodě 14. napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasí se stěžovatelkou, že se krajský soud při posuzování nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí omezil pouze na okolnost integrace stěžovatelky v České republice.

[15] Nejvyšší správní soud nesouhlasí také s tvrzením stěžovatelky, dle které byl porušen čl. 2 bodu 2 Úmluvy o právech dítěte. Stěžovatelka možné porušení čl. 2 bodu 2 Úmluvy o právech dítěte tvrdila již ve správní žalobě, dané ustanovení citovala, avšak konkrétně neuvedla, v čem dané porušení spatřuje. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji ustálenou judikaturu, dle které „soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny § 36 odst. 1 s. ř. s.).“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Afs 337/2019-42, odst. [25]). Čím obecněji je tedy žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Jak je již výše v odst. [14] tohoto rozhodnutí uvedeno, krajský soud však možné porušení Úmluvy o právech dítěte vypořádal dostatečně a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje.

[16] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani kasační námitce ohledně porušení práva na spravedlivý proces. Přestože se krajský soud explicitně nezabýval námitkou porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva na spravedlivý proces, Nejvyšší správní soud toto nepovažuje za pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Stěžovatelka porušení práva na spravedlivý proces spatřovala v tom, že nemohla unést důkazní břemeno vzhledem k utajovaným informacím, které byly podkladem pro rozhodnutí prodloužení platnosti modré karty matky stěžovatelky. Ve správním řízení totiž bylo řešeno splnění podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny dle § 44a odst. 4, věty poslední, ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců. To znamená, zda mohla být zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky z důvodu ztráty modré karty matky stěžovatelky. Účelem správního řízení bylo zkoumat, zda vůbec matka stěžovatelky, coby nositelka oprávnění ke sloučení rodiny, povolením k pobytu disponuje, nikoliv na základě jakých důvodů jej pozbyla. Skutečnost, že matka stěžovatelky povolení k pobytu pozbyla pravomocným rozhodnutím ze dne 1. 3. 2022, ostatně stěžovatelka nikterak nezpochybňuje. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že nelze považovat za porušení práva na spravedlivý proces nemožnost stěžovatelky vyjádřit se k utajovaným informacím, jelikož ty přímo nesouvisely se správním řízením, v němž byla sama účastníkem.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalované nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2024

JUDr. Radan Malík
předseda senátu